

anna

a víly čičenice

Zuzana Barišová

ilustrovala
Mareketa
Vydrová

bambóok

 pohádkové
čtení

bambóok®

anna

a víly čičenice

Zuzana Barilová

ilustrovala
Mareketa
Vydrová

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Barilová

ANNA A VÍLY ULIČNICE

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bamběok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8333. publikaci

Ilustrace Markéta Vydrová
Redakce textu Lucie Švecová
Korektury Veronika Hrabánková
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2022

Vytiskla tiskárna TŇM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2022
Cover Illustration © Markéta Vydrová, 2022

ISBN 978-80-271-4656-7 (pdf)
ISBN 978-80-271-3200-3 (print)

Öbsäh:

Vřily uličníce	7
Něposeďa hrájě na schövävănou	12
Něplecha spröchuje köcoura	17
Nězloběďa spouští potopu	23
Něposlucha sí zuby nečistí	30
Něposeďa přehání mörčätá	36
Nězloběďa učí řipa a Zoba přistávat	42
Něposlucha ví, jak školka přaskla	48
Něplecha a myš řödeö	55
Vřily na bále	63

Víly uličnice

Jsou čtyři, nejsou vidět ani slyšet a v nepravostech se jim nikdo nevyrovná. Neplecha, Nezbeda, Neposlucha a Neposeda – víly uličnice, které mají na svědomí všechny ty drobné domácí starosti.

Neplecha

Nezbeda

Neposlucha

Neposeda

Copak jste se nikdy nepodivovali nad tím, proč máte jen jednu bílou ponožku s barevnými puntíky? Kam pak se zatoulala ta druhá?

Malá Anna neví. Maminka se dívá do šuplíku, do pračky, do koše na špinavé prádlo, i za postýlku nakoukne. Ale puntíkatá ponožka je bez své kamarádky a šmytec. Víla Neposedá si ji odtáhla do skrýše.

Vzadu za skříní má svůj pokojíček plný roztodivných pokladů. Krásně barevná ponožka se jí zalíbila a chystá si ji vzít do postýlky. Večer do ní zaleze jako do

spacáku, zachumlá se do hebkých puntíků a bude jí blaženě. Zelené ořezávátko na tužky má hned vedle. Udělala si z něj báječný noční stoleček. Anna ho hledala zrovna minulý týden. Chtěla si ořezat ulomenou pastelku, ale ořezávátko nikde! Že by se i hračky roz-zlobily a vydaly se za lepším? Kdepak, to nebude tím. To si jenom víly stavěly stoleček a šroubky ze staveb-nice se jim náramně hodily.

Děti se mnohdy diví, kampak si to jejich hračky asi odpochovaly. Jestlipak si je málo uklízely? Víčka od fixek mizí kupříkladu postupně. Pěkně jedno za druhým, aby to nebylo moc nápadné. Ale Anna si dobře všímá, jak jí vysychají fixy.

Někdy se dětem věci nejenom ztrácejí, ale také zá-hadně lámou, trhají či vysypávají. Občas zmizí jeden dílek skládačky, autíčku na ovládání zůstanou jen tři kola nebo někdo pomaluje stěnu nad postelí.

A co teprve takový domácí mazlíček! Ten má vůbec s vílami uličnicemi samé trápení. Kdopak pustil krá-líčka na výpravu do obývacího pokoje, aby posnídal

knihy? Kdo pootevřel štěněti botník, aby rozkousalo parádní máminy střevíčky na oslintané cáry? Kdo nedovřel branku, aby dědovy husy vyrazily na výlet k autobusové zastávce? Byli jste to snad vy? Kdepak. A to je právě ta vilí záhada!

No jen se zamyslete, co se vám doma naposledy přihodilo. Nenašli jste třeba želvičku pod postelí nebo křečka hodujícího na kabelu za lednicí? Nehledala snad babička celý den brýle a dědeček zahradnické nůžky? A co maminka, kdo jí asi přesolil knedlíčkovou polévku k nedělnímu obědu?

A takhle to s vílami na světě chodí. Schovávají se všude, kde bydlí děti. Létají a pátrají, co by kde provedly a koho pozlobily. A kdo se umí dobře dívat, najde každou chvilku jejich maličké škodolibé stopy.

Něposeda hraje na schovávánou

Víla Něposeda ani chvíli neposedí. Pořád někde lítá, poletuje, pobíhá a schovává se. Tu je pod skříní, tamhle za pohovkou nebo tuhle v krabici s kostkami. A létat umí doopravdy! Domácí víly mají třpytivá křídla protkaná zlatými nitkami. Jestli jste někdy na okně

zahlédli drobnou mušku zlatoočku s překrásnými křídélky, tak víly mají zrovna taková. A k tomu šatičky z toho, co zrovna objeví v dětském pokoji. Neposeda si je vyrobila z Anniny krajkové stuhy. A protože se zastaví, jen když spí, je pořád rozcuchaná a líčka má celá zrůžovělá. Botu má víla jen jednu. Baletní střevíček vzala tajně panence Alence.

Kupříkladu takové klíče, ty se vílám vůbec nehodí. Ovšem schovat je jim stojí za to. Pak pozorují tatínka, jak nakvašeně lítá z pokoje do pokoje. A to je zábava nad všechno pomýšlení. Malé škodolibosti mají domácí víly uličnice příšerně rády. Chudák tatínek už byl na odchodu, zavazoval si boty a bral tašku. Ale bez klíčů odejít nemůže, to se rozumí. Víla Neposeda sice netuší, na co přesně ty zvonivé plíšky jsou, ale že je dospělí potřebují, to ví jistě.

Klíče odtáhla pod botník. Dalo jí to zabrat. Ještě teď je udýchaná, jak ten těžký svazek táhla. Ale stálo to za to. Tatínek se musel vyzout a teď klečí a dívá se pod křeslo. V očích má divoký výraz. Maminka na něho volá, ať se podívá do ložnice. Tatínek vztekle haleká,

že ložnici už viděl, zato klíče se někam vypařily. Neposeda se pod botníkem kucká smíchy. Zpocený, zoufalý táta pobíhá bytem stále rychleji, šátrá na křesle, na skříňce, i krabici kostek už stačil vysypat. Teď se vrhá dokonce do ledničky, a protože cestou dupne na dřevěnou kostku, docela dost u toho křičí.

Neposeda je spokojená. Nožičkama odkopne klíče zpod botníku na světlo.

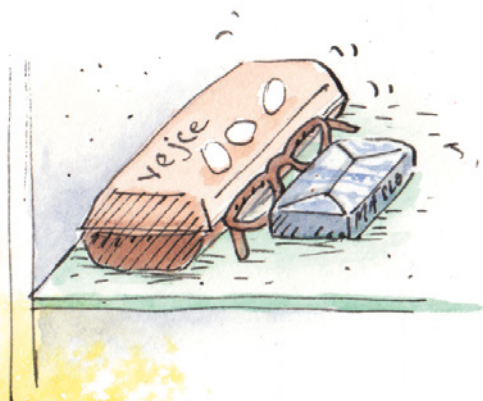
Mamince ujde máloco. „Vždyť jsou tady!“ hned volá.

Tatínek si oddechne. Říká, že je unavený už teď, a odchází do práce.

Maminka vrtí hlavou, jaký je ten táta zapomnětlivý, ale sama už hledá brýle. Na nose nejsou, na hlavě také ne, ani na stůl je neodložila. „Aničko, neviděla jsi mé brýle?!“ volá nespokojeně.

Je vám to, děti, povědomé? Také vaši rodiče pořád něco ztrácejí a pak dokážou nekonečně dlouho mluvit o svetříku zapomenutém ve škole nebo ve školce?

Skleněné blýskátko, jak víla brýlím říká, se hned tak neobjeví. Je totiž poctivě zastrčené mezi vajíčky a máslem v lednici.

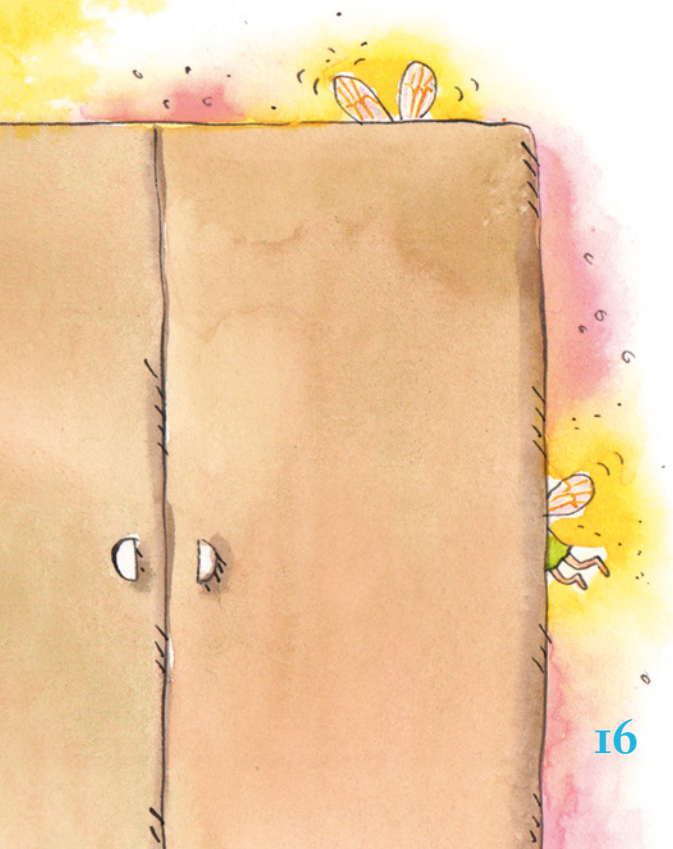

A tak to s těmi zatracenými ztracenými věcmi na světě chodí. Víly je na chvílku schovají a potěšeně se pobaví. Kolikrát se smějí, až se za břicha popadají, jak jim to lidské shánění a spěchání přijde směšné. A pak tu ztracenou věcičku podstrčí zpátky.

To se potom rodiče diví: „Jak jsme to jen mohli přehlédnout? Vždyť nám to leželo přímo před nosem!“

No, ne tak úplně. Ale to vědí jenom děti, které sem tam zahlédnou zlatá vílí křídla mizet za skříní.

Neplecha sprachuje kocoura

Víla Neplecha tropí jen a jen samou neplechu. Celý den vymýšlí, jak by zazlobila, co by vyvedla a koho pošádčila. Spí v pudřence vzadu za komodou, myje se v ořechové skořápce a dlouhatánské vlasy pročesává ulomeným zubním kartáčkem. Bydlí u Anniny babičky a dědečka a vůbec nejvíc škodí kocourovi. Včera mu dokonce nalakovala dráčky namodro! Co jí to

dalo práce odkutálet
babiččin lak na nehty
přes celý pokoj. Co se
se štětečkem natahala, aby
spícímu kocourovi pořádně nabar-
vila drápy. Však se pak taky dědeček
strašně divil.

„Ta bláznivá ženská už neví nudou co by,“ mumlal si
pod fousy a chlupatému Benjamínovi dal za to utr-
pení alespoň salám.

Kocour jenom mrskal fousky. Dobře věděl, kdo mu
drápy třpytivým lakem vylepšil. Jenže děda i babička
kočičímu mňoukání nerozumí ani za mák.

Hned zrána se víla usadila v čajovém hrníčku na po-
ličce. Jen co první sluneční paprsky zaťukaly na okno,
v hlavičce se jí zrodila další neplecha. Babička v zá-
stěře zrovna dávala Benjamínovi do misky voňavou
snídani. Jakmile odklapala v pantoflích pryč, slétla
Neplecha k misce tak překotně, že do ní div nepřep-
padla. Bere jeden kousek masa a ještě další a pak

ještě jeden. Všechny je odnáší k otevřenému oknu a vyhodí ven.

Za chvíli se macatý kocour Benjamín vláčně přiloudá do kuchyně. Protáhne si tlapky, líně zívne. Už už si chce nabrat první sousto. „Mňaaaaau!“ vřískne překvapeně. Kde je jídlo?! Miska voní dobroučkým

masem a vypasenému Benjamínovi se zrovna sbíhají sliny. Štouchá do nádoby čumákem, jestli snad není dobrota pod ní. Ale to se přepočítal.

Neplecha se válí smíchy mezi čajovými šálky a ručičkama si zacpává rozesmátou pusou.

Babička, která zrovna přinesla ze zahrady zeleninu, Benjamína pohladí po kožíšku. „Táááák, už ses napa-pal?“ broukne na něj.

Benjamín zaprská a vyloudí dlouhé: „Mňííí.“ Má totiž hlad.

Babi si dá ruce v bok. „Měl jsi dost. Jsi nenažraná, tlustá kočka.“ Drapne Benjamína a šup s ním na zahradu.

Kocour mrská chundelatým ocasem a hnědá očka mu svítí jako dva žhavé kamínky. Rád není. Ale aspoň si schrupne hezky v klidu na sluníčku.

Benjamín je totiž kočka lenošná. Když někam skáče, vypadá jako ve zpomaleném filmu. Dlouho se pro-